

— Intervju: Vesna Pernarčič Žunič —

»Ta tvoja služba je

Vesne Pernarčič Žunič ljubiteljem gledališča ne gre posebej predstavljati, saj je ena najbolj prepoznavnih mladih igralk, ob tem pa tudi izvrstna pevka. Ta dva talenta združuje muzikal in Vesno imamo ta čas možnost občudovati v uspešnici *Moje pesmi moje sanje*, ki je nastala v koprodukciji Prešernovega gledališča Kranj, kjer je Vesna redno zaposlena, in *Delavnice Musiké*. Širše občinstvo je očarala kot *Silvika* v televizijski nanizanki *Lepo je biti sosed*, glasbene sladokusce pa navdušila v projektih *Piaf Edith Piaf* in *Greva se Ježka*. Zasebno pa je Vesna vsak dan predvsem mama Filipu in Lovru.

Mama in igralka - dve zahtevni vlogi. Kako je videti vaš vsakdan, s katerimi zagatami se srečuje igralka kot mama in čemu se mora odreči mama, ki je po poklicu igralka?

Zanimivo, s tem se pravzaprav kar naprej ukvarjam. Igralski poklic predvsem zahteva veliko časa in zaradi tega imam večkrat slabo vest, ker sem premalo z otrokoma. Pri nas ob večerih, ko sem veliko angažirana v gledališču, ne beremo pravljic. Če pa gostujemo, me praktično ni ves dan. Otroci se vračajo iz vrtca ob štirih, jaz ob pol petih že odpotujem. Se nam zgodi, da se tudi po cele tedne vidimo samo zjutraj. S problemom, da smo premalo z otroki, se srečuje veliko mam igralk. Moj občutek krivde dopolni tudi ideal, ki ga ne dosežem. Imela sem namreč perfektno mamo, ki je bila za naju z bratom vselej na razpolago in sva bila zanjo vedno midva prva. Še danes mi je mama v oporo in pomoč. Seveda pa materinstvo na drugi strani posega tudi v moj poklic. Do nedavnega sem bila kronično neprespana, saj sta se dečka ponoči pogosto zbudila. Zdaj nekako vendarle prespita noč, vendar zelo zgodaj, okoli petih, že vstaneta. Kot mama dveh malčkov imam tudi zelo malo časa za pripravljajenje na vlogo ali nastop. Včeraj nam je režiser naročil, naj se dobro pripravimo za današnjo vajo, ko bomo delali prvi in drugi prizor, pa sem takoj preračunala: Aha, zdajle grem domov, v vrtec po otroke,

skuham kosilo, ob šestih krenem na gostovanje, odigram predstavo, se vrnem (morda še danes) - torej, kdaj naj se pripravljam?

In kako se je izšlo?

Naslednji dan nam je vaja odpadla... (Smeh)

Omenili ste gostovanje, vožnje. So vožnje samo stres ali jih vzamete tudi kot priložnost za razmišljanje in notranji pogovor s sabo?

Po prvem porodniškem dopustu sem imela včasih občutek, kot da se v gledališče pridem spočit, saj sem lahko našla vsaj pet minut zase. Zdaj pa se mi zdijo vožnje na gostovanje pravo razkošje, ker na avtobusih lahko spim ali se vsaj odmaknem v svoj svet.

Za tednom, polnim usklajevanj, pride vikend. Ali vaši fantje veliko pričakujejo od vas?

Letos sem bila žal pogosto zaposlena tudi ob koncu tedna, ker sem snemala nanizanko *Lepo je biti sosed*. To je bilo za družino stresno, jaz pa sem se obtoževala... Pravzaprav je bilo grozno, saj me tudi med tednom zaradi vaj in predstav ni bilo nič doma. Ta sezona je bila obupna.

Hočete reči, da je vedno huje?

Neprestano si govorim: Saj bo bolje, tako ne more v nedogled.

grozna!«

Pa je vendarle malo lažje, ko sta otroka že malo večja! Imata štiri in šest let, torej sta že iz plenic, postajata samostojnejša.

Z njima je lažje, kar zadeva »operativno delo«. Toda zaradi hitenja pogosto zmanjka časa za doslednost pri vzgoji in se v določenih situacijah počutim razmeroma nemočno. V bolj temnih trenutkih potem razmišljam, da sem že vse zamudila, da ne znam in ne zmorem usklajevati poklica z družino. Zdaj otroka tudi več razumeta in me veliko sprašujeta, zakaj moram zdoma, tudi moledujeta, naj ne grem. Zadnjič je Filip, ko sem zvečer odhajala, vzkripel, da »bo ubil to mojo službo«, pa sem mu dopovedala, da bi tudi jaz raje ostala z njim in da sem žalostna in mi je grozno, ker moram v gledališče. No, naslednjič je omilil stališče in mirno rekel, da je služba »samo« grozna.

Kaj pa Lovro? Sta si s Filipom podobna?

Ne, zelo sta si različna, tudi na pogled. Imata zelo različna značaja. Filip je natančen, rad ima red, ravna se po pravilih in če mu kaj ne gre od rok, se silno, prav kolerično razburi. Inteligentni je in svet ga zanima. Svoja doživetja bi neprestano delil z drugimi. Pri igri hoče imeti partnerja in priti do rezultata. Lovro pa je tipičen flegmatik. Z igro se zamoti, si glasno prigovarja, njegov domišljjski svet je izjemno bogat in globok. Skupna lastnost obeh dečkov je občutljivost.

Ali glede na značajske razlike presoimate, da bi bil mlajši, Lovro, lahko bolj blizu umetniškim svetovom?

Ne, samo zaradi tega, ampak tudi zato, ker se Lovro rad izraža - nastopa, nas zabava, pleše. Seveda vem, da se to lahko še vse spremeni.

Kakšna pa sta bila kot dojenčka? In sploh, kakšna je bila vaša izkušnja dveh pričakovanj in dveh rojstev?

Filip je bil zelo želen in pričakovan otrok, pa nam je dal kar vetra, saj je bil zelo zahteven dojenček. Neprestano je potreboval vso mojo in našo pozornost. Do šestega meseca je samo jokal. Čim je imel oči odprte, je jokal, sporočal, da nekaj želi. V vozičku se je že počutil preveč osamljenega, tako da smo ga imeli ves čas na rokah. Pa tudi to ni bilo dovolj. Hotel je, da se igramo in skačemo z njim. Če je vendarle privolil in ostal v vozičku, pa je bilo treba drveti. Ko sem nepričakovano drugič zanosila, mi je bila prva pomisel, da še enega otroka ne bom »preživela«. Ampak dobili smo prijaznega in zadovoljnega fantka z milim značajem, s katerim ni bilo res nobenih težav.

Ste igrali globoko v nosečnost in kako hitro po porodih ste se vrnili na odrske deske?

Ko sem prvič zanosila, je bila moja nosečnost ocenjena za rizično, tako da sem bila od četrtega meseca dalje na bolniškem dopustu. Ko sem nosila Lovra, pa sem delala do šestega meseca, potem pa se mi je nosečnost že tako poznala, da v vlogah, ki sem jih takrat igrala, ne bi bila več prepričljiva. Ko sta imela fantka po sedem mesecev, sem že začela igrati v predstavah. Zanimivo se mi zdi, da sem se po porodih čutila ustvarjalno zelo močna, ne glede na to, da sem bila fizično precej

Igralski poklic predvsem zahteva veliko časa in zaradi tega imam večkrat slabo vest, ker sem premalo z otrokoma.

Po prvem porodniškem dopustu sem imela včasih občutek, kot da se v gledališče pridem spočit, saj sem lahko našla vsaj pet minut zase.

“ Po porodih sem se čutila ustvarjalno zelo močna, ne glede na to, da sem bila fizično precej izčrpana. Mislim, da izkušnja materinstva podari ženski zrelost in okrepi njen ustvarjalni naboj. ”

izčrpana. Mislim, da izkušnja materinstva podari ženski zrelost in okrepi njen ustvarjalni naboj. Težko bi povedala bolj določno, a nikoli prej ne pozneje se nisem počutila tako močna kot igralka.

Materinstvo je za igralko pozitivna življenjska izkušnja?
Absolutno. Morda tudi na igrance izkušnja očetovstva dobro vpliva.

Igrali ste v več otroških predstavah, sinhronizirali številne risanke. Lahko zdaj, ko imate svoja malčka, ustvarjate z več razumevanja za otroški svet in za otroško doživljanje sveta?

Zanesljivo bolje vem, na kaj se otroci odzivajo. Toda pri ustvarjanju otroških predstav gre za nekaj drugega: pomembno je to, ali še »nosiš«
otroka v sebi. Ko delaš predstavo za otroke, moraš biti sam otrok. Če ne čutiš kot otrok, ti tudi dejstvo, da veš, kako otroci čutijo in se odzivajo, prav nič ne pomaga.

Ali vas sinova pogosto gledata v predstavah?

Ko sem igrala v otroških predstavah tržaškega gledališča, otrok še nisem imela. Pozneje sem igrala v predstavah, namenjenih najstnikom. Na repertoarju imamo Muco Copatarico in sem ju povabila. Bila sta zadovoljna, no, malo tudi začudena, saj sem doslej vedno govorila, da grem v službo. Zdaj me ob večerih, ko odhajam, sprašujeta, ali grem igrat predstavo ali grem morda v službo. Kolegi igralci so mi povedali, da je bilo za marsikaterega otroka kar šokantno, ko je očka ali mamico prvič gledal v predstavi. Zato sem nekoliko odlašala, a sta izkušnjo dobro prestala.

Poznamo vas tudi kot odlično pevko. Je tudi kateri od sinov izrazito glasbeno nadarjen?

Se mi zdi, da je Lovro boljši pevec z zelo dobro interpretacijo, čeprav ima tudi Filip posluh in se bo verjetno izrazil s kakšnim instrumentom. Oba pa imata dober glasbeni spomin. Ko sva neko popoldne s Filipom, ki je bil še zelo majhen, hodila po trgovini, me je pocukal in rekel: Glej, medo! Šele čez čas sem ugotovila, da predvajajo pesem Phila Collinsa, ki spremlja tudi risanko o medvedku.

Kdaj zaznate kako ljubosumje do vašega dela, saj otroci včasih težko razumejo, da mama ni samo zanje, ampak da je na odru za celo dvorano otrok?

Se mi zdi, da sta bolj ponosna kot ljubosumna. Po predstavi sta ploskala, mi mahala in me ob poklonu poklicala iz dvorane, pa sem jima pomahala nazaj in je bil dober občutek za vse nas. Filip me je gledal tudi že v muzikalu Moje pesmi moje sanje in se mu je kar dobro zdelo.

V tem muzikalu vas občudujemo kot redovnico Marijo, ki je prevzela vzgojo šestih otrok. Kako ste se ujeli z nastopajočimi otroki, saj ste delali s tremi zasedbami, torej s približno dvajsetimi otroki?

Ti otroci so bili zelo disciplinirani, pridni in delavoljni. Nismo se kdovekako zblížali, saj smo delali skupaj samo na odru, pevsko so vadili z drugimi, po vajah pa so jih takoj prevzeli starši.

Bi se sami odločili za tako veliko družino, kot je bila Trappova?

V tem poklicu zanesljivo ne. Pa tudi otroka ne sprašujeta o kakšnem bratcu ali sestrici, mislim, da sta drug drugemu kar dovolj - sta drug drugemu najboljša prijatelja in tovariša.

Pogovarjal se je: DUŠAN ROGELJ • Foto: RAFAEL MARN, Ad Pirum

Filip je bil zelo želen in pričakovan otrok pa nam je dal kar vetra, saj je bil zelo zahteven dojenček. Neprestano je potreboval vso mojo in našo pozornost. Do šestega meseca je samo jokal.

Ko sem nepričakovano drugič zanosila mi je bila prva pomisel, da se enega otroka ne bom »preživela«. Ampak dobili smo prijaznega in zadovoljnega fantka z milim značajem, s katerim ni bilo res nobenih težav.